U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **L. T.**, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2011, čj. PR-P 710/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2011, čj. 57 A 29/2011 – 13, o vyloučení soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Karla Šimky z projednávání a rozhodnutí této věci,

takto:

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Karel Šimka **je vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 115/2011.

Odůvodnění:

[1] V průběhu řízení o kasační stížnosti podal soudce JUDr. Karel Šimka oznámení o skutečnostech podle § 8 odst. 3 věty první s. ř. s. Ve svém oznámení předsedovi Nejvyššího správního soudu uvádí, že v dané věci může být podjatý. Třebaže před Nejvyšším správním soudem je napadeno procesní rozhodnutí krajského soudu, jádrem sporu je žaloba proti rozhodnutí žalované univerzity o ukončení studia žalobce. O ukončení studia rozhodoval v druhé polovině roku 2010 proděkan Fakulty právnické Západočeské univerzity prof. Eliáš, který fakultu řídil po abdikaci předchozího děkana. JUDr. Karel Šimka byl v té době členem kolegia děkana. V kolegiu se účastnil obecných diskusí o tom, jak má být přistupováno ke studentům, kteří studují déle, než je standardní doba studia, případně mají problémy s plněním studijních povinností. JUDr. Šimka má tedy za to, že ve věci může být podjatý, neboť o obecných okolnostech toho, jak mělo být v určitých typových případech rozhodováno, má vcelku podrobné informace i z jiných zdrojů než jen ze soudního spisu týkajícího se právě projednávaného případu.

[2] Předseda Nejvyššího správního soudu JUDr. Josef Baxa podle § 8 odst. 3 věty třetí s. ř. s. věc předložil k rozhodnutí jinému senátu Nejvyššího správního soudu, neboť projednávaná věc se týká též předsedy soudu jako učitele na Fakultě právnické žalované Západočeské univerzity.

[3] První senát Nejvyššího správního soudu postupem podle § 8 odst. 3 věty třetí s. ř. s. rozhodl o vyloučení soudce JUDr. Karla Šimky z projednávání a rozhodnutí věci. Přitom vzal v úvahu následující.

[4] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci mj. vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci nebo k účastníkům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[5] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

[6] Problematikou podjatosti soudce se opakovaně zabýval Ústavní soud. Např. v nálezu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05 konstatoval, „*že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti*“ (N 42/44 SbNU 533). V uvedeném nálezu zároveň uvedl, „*že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto; nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou*“ (srov. blíže usnesení NSS ze dne 13. 4. 2010, čj. Nao 13/2010 – 68, body 7 násl.).

[7] Pokud soudce v rámci své vzdělávací a vědecké činnosti získal informace o strategii, kterou jeho univerzita zvolí proti studentům neplnícím studijní plán, a dokonce se na vytvoření této strategie i sám podílel, získal tím poměr k věci, tedy k rozhodnutí univerzity o ukončení studia žalobce.

[8] Soudce Karel Šimka nabyl znalosti o rozhodných okolnostech a otázkách nyní projednávané věci v souvislosti se svým působením na žalované univerzitě. Na to v předmětné věci v souladu s § 8 odst. 3 s. ř. s. sám upozornil. Nejvyšší správní soud tedy shledal objektivní důvod pochybovat o jeho nepodjatosti. Proto je soudce Šimka z projednávání a rozhodnutí této věci vyloučen.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2011

JUDr. Lenka Kaniová

předsedkyně senátu